

Књига пророка Данила — број сто седамдесет

Тврђава душе: разумевање божанског устоличења и преображаја у пророчком контексту

Jeff Pippenger
2024-03-31

Кључ за препознавање Русије као силе која је 2014. године покренула украјински рат јесте „тврђава“, која је глава, односно престоница царства. Људски храм састоји се од главе и тела. Глава је виша природа, а тело је нижа природа. „Седам времена“ која су се завршила 1844. године, потом су требала бити повезана са Јерусалимом, који је био глава Јуде. У храму у Јерусалиму налазио се престо цара, који је глава Јерусалима, а Јерусалим је био глава Јуде. Сједињење Божанства са човечанством, које представља запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, приказано је као примање „ума Христовог“. Ум је виша природа, и стога је „глава“.

Када они које представља Данило виде женску узрочну визију која их наводи да се промене у обличје Христово, примили су ум Христов, који је други Адам и који је духован. У том тренутку њихов дословни телесни ум, који су наследили од првог Адама након што је пао и преокренуо поредак свога стварања, бива распет. Телесни ум који војује против закона Божјег, а који су примили без икаквог сопственог избора при своме рођењу, бива замењен умом Христовим, који примају сопственим избором, а који је савршено послушан закону Божјем. Њихов нови ум и Христов ум тада су један ум, и обојица заједно пребивају на престолу на небеским местима. Унутар храма постоји место где се налази престо Божји, а људска бића, која су створена по обличју Божјем, имају одређено место унутар храма, које је устројено за присуство Божје.

То место није у њиховој нижој природи, представљеној северним царством. Оно је на месту представљеном јужним царством, где је Бог изабрао да положи Своје име, које је Његов карактер. То место је у Јерусалиму, али као престоница Јуде, Јерусалим је глава, а глава престонице је цар. И Јерусалим је био изабран да буде престоница, али исто тако и да буде место где ће Бог поставити Свој храм. Затим је у Свом храму поставио Свој престо. Јужно царство представља вишу природу човека, али оно такође има посебну престолу дворану за цара. Сестра Вајт то место назива „тврђавом“ душе. Тврђава је, по дефиницији, утврђење.

„Цело срце треба предати Богу, иначе Божја истина неће успети да има посвећујући утицај на живот и карактер. Али жалосна је чињеница да многи који исповедају Христово име никада нису дали своја срца Њему у једноставности. Они никада нису искусили скрушеност потпуног предања захтевима хришћанства, и последица је да се преображавајућа сила истине не налази у њиховом животу; дубоки, омекшавајући утицај Христове љубави не показује се у животу и карактеру. Али какво би се дело

храћења Божјег стада могло извршити кад би потпастири били разапети са Христом и живели Богу да сарађују с Врховним Пастиром стада! Христос позива људе да раде као што је Он радио. Потребно је дубље, снажније, силније сведочанство о сили истине, каква се види у практичној побожности оних који тврде да у њу верују. Спаситељева љубав у души довешће до одлучне промене у начину на који радници раде за душе оних који пропадају. Када истина заузме тврђаву душе, Христос бива устоличен у срцу, и тада људско оруђе може рећи: ‘Са Христом се разапех; а живим — не више ја, него Христос живи у мени; а што сад живим у телу, живим вером Сина Божјега, који ме је љубио и предао себе за мене.’” Review and Herald, October 9, 1894.

„Тврђава душе“ јесте место где „Христос царује на престолу“. Устоличење Христа бива извршено када се тело разапне, а тело је, по Павловој дефиницији, нижа природа, и оно је северно царство. Зато се пророчанство о северном царству простирало само до 1798. године. Нижа природа не може се сјединити са Божанством; она мора бити промењена у трену, у трептају ока, о другом доласку. Јужно царство, које је садржавало „главу“ која је била Јерусалим, и „главу“ која је била светилиште, допирало је до 1844. године, јер је представљало вишу природу која је могла изабрати да разапне тело и да вером уђе у тврђаву Најсветијег места, и да седне на престо са Христом. Место где се то сједињење, и то устоличење, одиграва јесте у тврђави људског храма. Десети стих једанаестог поглавља одређује главу као тврђаву, али се та истина утврђује једино сведочанством Исаије, које захтева да се истина о тврђави (цитадели) разуме у њеној спољашњој и унутрашњој примени.

Реч Божја треба да буде наша духовна храна. „Ја сам хлеб живота“, рече Христос; „који к мени долази неће огладнети никада; и који у мене верује неће ожеднети никада.“ Свет пропада због недостатка чисте, непомућене истине. Христос је истина. Његове речи су истина, и оне имају дубље значење него што се на први поглед показује, и вредност која превазилази њихову скромну спољашњост. Умови оживљени Светим Духом разазнаће вредност тих речи. Када наше очи буду помазане светом машћу за очи, бићемо у стању да откријемо драгоцене драгуље истине, иако могу бити скривени испод површине.

„Истина је нежна, префињена, узвишена. Када она обликује карактер, душа узраста под њеним божанским утицајем. Свакога дана истину треба примати у срце. Тако једемо Христове речи, за које Он каже да су дух и живот. Прихватање истине учиниће свакога ко је прими дететом Божјим, наследником неба. Истина која се негује у срцу није хладно, мртво слово, него жива сила.

„Истина је света, божанска. Она је јача и моћнија од било чега другог у обликовању карактера по Христовом облику. У њој је пуноћа радости. Када се негује у срцу, љубав Христова претпоставља се љубави према било ком људском бићу. То је хришћанство. То је љубав Божја у души. Тако чиста, непатворена истина заузима тврђаву целокупног бића. Испуњавају се речи: ‘И даћу вам ново срце, и нов дух метнућу у вас.’ У животу онога који живи и ради под оживљујућим утицајем истине постоји племенитост.“ Review and Herald, February 14, 1899.

То виђење пророчке историје у једанаестом поглављу Данила почиње када се у другом стиху шести и најбогатији председник поравна са главом, која је Русија у стиховима једанаест до петнаест. У тој историји шести председник постаће осми, који је од оне седморице, и владаће када се црква и држава у Сједињеним Државама сједине и у шеснаестом стиху доврше свој несвети блуд, приликом недељног закона који ће ускоро доћи.

Барјак који тада треба да буде подигнут биће разочаран и умреће за период од три и по дана, што је у Данилу 10 двадесет и један дан. На завршетку двадесет и једног дана Данилове жалости, што је завршетак три и по дана смрти на улици за два сведока, који су они у Језекиљевој долини, који су мртве суве кости — постоји пророчка порука која мртве враћа у живот. Тај процес у десетој глави Данила представљен је кроз три корака.

И двадесет и четвртога дана првога месеца, кад бих крај велике реке, која је Хидекел, подигох очи своје и погледах, и гле, неки човек обучен у платно, а бедра му опасана чистим златом из Уфаза. И тело му беше као хрисолит, и лице му као муња, и очи му као ватрени жишци, и мишице његове и ноге његове као углачана мед, а глас речи његових као глас мноштва. И ја Данило сам видех утвару; јер људи који беху са мношвом не видеше утваре; али их спопаде велик страх, те побегоше да се сакрију. И остах ја сам, и видех ту велику утвару, и не оста снаге у мени; и лепота моја нагрди се у мени, и не задржах снаге. Али чух глас речи његових; и чувши глас речи његових, падох у тврд сан на лице своје, лицем к земљи. И гле, рука ме се дотаче, и подиже ме на колена моја и на дланове руку мојих. И рече ми: Данило, мили човече, разуми речи које ти говорим, и стани на ноге своје, јер сам сада к теби послан. И кад ми рече ту реч, устадох дрхћући. Тада ми рече: Не бој се, Данило; јер од првога дана кад си управно срце своје да разумеш и да се понизиш пред Богом својим, услишене беху речи твоје, и ја дођох ради речи твојих. Али кнез царства персијскога стаја ми насупрот двадесет и један дан; али гле, Михаило, један од првих кнезова, дође ми у помоћ, и ја остах онде код царева персијских. А сада дођох да ти јавим шта ће задесити твој народ у потоња времена; јер је утвара још за многе дане. Данило 10:4–14.

Данило је на крају двадесет и једног дана жалости када види визију Христа и чује Христове речи. Визија видљиве и изговорене Речи Божје производи раздвајање двеју класа, а Данило је био мртав на улици, јер је био „у дубоком сну“.

Ово рече; а потом им каза: Наш пријатељ Лазар заспа; него идем да га пробудим из сна. Тада Му рекоше ученици Његови: Господе, ако је заспао, оздравиће. Али Исус говораше о његовој смрти; а они помислише да говори о починку у сну. Тада им Исус каза отворено: Лазар је умро. Јован 11:11–14.

Тада се Данила по први пут дотакао Гаврил, који га обавештава о политичкој борби која се одвијала док је Данило био мртав (уснуо), и да ће му сада дати тумачење виђења које је управо преобразило Данила у Христов лик. Потом ће га по други пут дотаћи сам Христос.

И када ми изговори такве речи, окренух лице своје к земљи и онемех. И гле, неко као обличје синова човечијих дотаче усне моје; тада отворих уста своја, проговорих и рекох

ономе који стајаше преда мном: Господару мој, од виђења обузеше ме болови моји, и не остаде у мени снаге. Јер како би слуга овога господара могао говорити с овим господарем мојим? јер одмах нестале снаге у мени, и не остаде у мени даха. Данило 10:15–17.

Ово је паралелно са првим Језекиљевим пророчанством у тридесет седмој глави, јер у два пророчанства која је Језекиљу речено да изнесе мртвим костима у долини, прво образује тела, али она тада немају даха, нити имају снагу силне војске. У другом Језекиљевом пророчанству тела примају дах од четири ветра и устају као силна војска, а при Данијеловом другом додиру „не оста снаге у мени, нити оста даха у мени“. Потом Данило поново бива дотакнут, трећи пут укупно, а други пут од Гаврила.

Тада поново дође и дотаче ме се неко налик по обличју човека, и окрепи ме, и рече: Не бој се, мили човече; мир ти; буди храбар, да, буди храбар. И кад ми проговори, укрепих се, и рекох: Нека говори господар мој, јер си ме окрепио. Данило 10:18, 19.

Трећи додир Данилу јесте друго Језекиљево пророчанство, које подиже тела на њихове ноге као силну војску. Његово пророчанство упућено је народу који препознаје да је мртав, јер је био у жалости, као и Данило.

Тада ми рече: Пророкуј ветру, пророкуј, сине човечји, и реци ветру: Овако вели Господ Господ; Дођи од четири ветра, о даху, и дуните на ове побијене, да оживе. И пророковах како ми заповеди, и дах уђе у њих, и оживеше, и стадоше на ноге своје, војска врло велика. Тада ми рече: Сине човечји, ове кости јесу сав дом Израиљев; ево, они говоре: Осушише се кости наше и пропаде нада наша; одсечени смо са својих страна. Језекиљ 37:9–11.

Господ заповеда Језекиљу да пророкује, и Он им казује да сведочанство дома Израиљевог гласи да су мртви, без наде и одсечени. Они тугују, као што је туговао Данило, јер су разочарани због неиспуњеног предсказања од 18. јула 2020. године, и у таквом стању Језекиљу је речено да пророкује.

Зато пророкуј и реци им: Овако вели Господ Господ: Ево, народе мој, отворићу ваше гробове и учинићу да изађете из својих гробова, и довешћу вас у земљу Израиљеву. И познаћете да сам ја Господ, када отворим ваше гробове, народе мој, и изведем вас из ваших гробова. И ставићу дух свој у вас, и оживећете, и населићу вас у вашој земљи; тада ћете познати да сам ја, Господ, рекао и извршио, говори Господ. Језекиљ 37:12–14.

Господ, који је Михаило арханђео, отвара њихове гробове, и двојица сведока из Откривења једанаест, који су потом васкрснути и којима је дат Свети Дух, устају, као што је Свети Дух дат онима који устају када бивају изведени из својих гробова у Језекиљевом другом пророчанству.

И после три дана и по Дух живота од Бога уђе у њих, и стадоше на ноге своје; и велики страх спопаде оне који их гледаху. Откривење 11:11.

Та два сведока представљени су као Мојсије и Илија, а Мојсије је такође био васкрснут гласом арханђела.

Али Михаило арханђео, када се препираше с ђаволом и расправљаше око Мојсијева тела, не усуди се да против њега изнесе погрдну осуду, него рече: Господ да те укори. Јуда 1:9.

Михаило, Кнез и Архангел, јесте Онај који је дошао и помогао Гаврилу у десетој глави књиге пророка Данила, и Његов је глас који позива људе и жене у живот.

Јер ће сам Господ са заповешћу, с гласом арханђела и с трубом Божијом сићи с неба; и мртви у Христу васкрснуће најпре. 1. Солуњанима 4:16.

Три Данилова додиром представљају прелаз лаодикијског покрета трећег анђела у филаделфијски покрет трећег анђела, а у десетој глави Данила, визија која остварује тај прелаз од обличја Лаодикије до обличја Филаделфије представљена је пророчком историјом изложеном у једанаестој глави. Ту визију Језекиљ представља као визију ислама трећег аваја. Године 2014. Русија је покренула други посреднички рат. Године 2015. најбогатији председник започео је своја настојања да постане шести председник.

Године 2020, тај председник, који је представљао републикански рог, био је убијен од стране „пробуђене“ атеистичке звери из бездана, а исте године био је убијен и лаодикијски протестантски рог. Године 2023, оба рога су поново оживела, и оба су започела свој прелаз у осмога који је од седморице. Један прелази у политички лик звери док се у Сједињеним Државама Црква и држава сједињују, а други рог прелази из обличја Лаодикије у обличје Христа. Оба ће бити уздигнута приликом недељног закона који ускоро долази. Један ће постати „Александар Велики“, први цар десеторице царева који своје седмо царство дају римској блудници, а други ће бити подигнут као застава.

Виђење које производи оба ова прелаза јесте историја која се одвија између 11. септембра 2001. године и недељног закона. Једанаести стих, из једанаестог поглавља Данила, изричито је означен у оквиру контекста: ако не будете веровали, нећете се утврдити.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Библијска правила треба да буду водич свакодневног живота. Христов крст треба да буде тема, откривајући поуке које морамо научити и спроводити. Христос мора бити унесен у сва проучавања, да би ученици упијали познање Бога и представљали Га карактером. Његова извршност треба да буде предмет нашег проучавања и у времену и у вечности. Реч Божја, коју је Христос говорио у Старом и Новом завету, јесте хлеб с неба; али много од онога што се назива науком јесте као јела људског изума, патворена храна; то није права мана.

„У Божјој речи налази се мудрост неоспорна, неисцрпна — мудрост која потиче не из ограниченог, него из бесконачног ума. Али много тога што је Бог открио у Својој речи људима је тамно, јер су драгуљи истине закопани под рушевинама људске мудрости и предања. Многима блага Речи остају скривена, зато што нису тражена са усрдношћу

истрајношћу све док златни прописи нису били схваћени. Реч се мора истраживати да би очистила и припремила оне који је примају да постану чланови царске породице, деца небеског Цара.

„Проучавање Божје речи треба да заузме место проучавања оних књига које су умове одводиле у мистицизам и од истине. Њена жива начела, уткана у наш живот, биће наша заштита у невољама и искушењима; њено божанско поучавање једини је пут ка успеху. Како кушња долази на сваку душу, биће отпадништава. Неки ће се показати као издајници, нагли, надути и самодовољни, и одвратиће се од истине, доживевши бродолом вере. Зашто? Зато што нису живели „о свакој речи која излази из уста Божјих“. Нису копали дубоко и нису своје темеље учинили сигурним.

„Када им се донесу речи Господње преко Његових изабраних весника, они негодују и мисле да је пут учињен сувише тесним. У шестој глави Јовановог јеванђеља читамо о некима за које се сматрало да су Христови ученици, али који су, када им је била изнета јасна истина, били незадовољни и више нису ишли с Њим. На сличан начин и ови површни проучаваоци такође ће се одвратити од Христа.“ Testimonies, volume 6, 132.